

JOUNI HOKKANEN

PIENEN
RAKETTI-
MIEHEN
MAA

POHJOIS-KOREA
KIM JONG UNIN
VALTAKAUDELLA

JOHNNY
Kniga

”Minä hoitelen Pienen Rakettimiehen.”

Donald J. Trump

”Nuorten ihanteet, kunnianhimo, innostus ja tarmokkuus ovat todella merkityksellisiä ja kunniallisia vain silloin, kun ne yhdistetään vallankumouksen vaatimuksiin.”

Kim Jong Un

© Jouni Hokkanen ja Johnny Kniga 2023
Kuvallitteen kuvat: Soma Projects Oy:n arkisto
Graafinen suunnittelu: Maria Mitrunen

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
ISBN: 978-951-0-49023-5
Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

- Johdanto **5**
- Kiminmaan kulutusjuhlat **9**
- Pjongjangin vaahtopäät **23**
- Sosialistinen satumaa **32**
- Kaviaaria ja koiranlihaa **39**
- Yhdeksän sähkökitaraa **62**
- Velisurma joukkotuhuoseella **74**
- Nero muiden joukossa **83**
- Sota seksiä vastaan **97**
- Käkikellojen maassa **111**
- Maanalainen armeija **116**
- Olet mitä syöt **122**
- Elämää pääkaupungissa **129**
- Aika vaihtaa maisemaa **135**
- Oopiumia ylioppilaalle **140**
- Hoitaja Marsalkalle **147**
- Huumeita Japaniin **151**
- Kymmenen vuoden selibaatti **155**
- Kauhea K-pop **161**
- Vaurautta Venäjältä **170**
- Tyylikkäästi tekolumella **175**
- Kauhea pikkusisko **181**
- Sähköistetty sotilassoittokunta **192**
- Käteistä keinoja kaihtamatta **199**
- Marsalkan mediahallinta **205**
- Rakkaudesta lajiin **224**
- Rakettimies rakastuu **228**
- Roskapostia Pjongjangista **234**
- Onnellisten maa **238**
- Virkistäviä juomia **249**
- Lähteet ja kirjallisuus **251**

JOHDANTO

Kolmisenkymmentä reissua Korean niemimaalle reilun parikymmenen vuoden aikana. Selaan kellastuneita muistilehtiöitä. Yritän saada tolkkua horjuvalla käsialalla tallennetuista fragmenteista, joista pohjoiskorealainen todellisuus muodostuu.

- ★ Punainen on sosialismin ja aggression, mutta myös intohimon väri.
- ★ Annetaan lisää sähköä taistelukentille, joille olemme murta-massa uutta tietä!
- ★ Pitkät lounaat kuuluvat asiaan. Pääkaupungissa ruokapaussi kestää pari tuntia.
- ★ Diktaattori suosii Bordeaux'ta.
- ★ Putin sanoo: ”Pohjoiskorealaiset syövät ruohoa, mutta eivät lopeta ydinohjelmaansa ennen kuin tuntevat olonsa turvallisiksi.”
- ★ Trump haluaa Nobelin rauhan solmimisesta. Mitä Kim haluaa?
- ★ Saamme vettä kahdesti päivässä. Ylellistä! Rakastan tätä asuntoa.
- ★ Kasvatetaan enemmän ruohoa syöviä eläimiä!
- ★ Pohjois-Korea on kokeilu siitä, mitä tapahtuu ihmisten käyttäytymiselle, kun mediassa ei ole seksuaalista sisältöä.

- ★ Tahdon samanlaisen kromatun AK-47:n kuin Kimillä.
- ★ Kim lahjoitti naiselle kultaisen sormuksen, koska tämä leikkasi vihollisen teräväreunaisella pistimellä huutaen kuin vihainen tiikeri.

Tervetuloa kaoottiselle, mutta antoisalle ja hektiselle vuoristorata-ajelulle Kiminmaan salatuimpiin supukoihin.

Tarkoitukseni on ollut kartoittaa **Kim Jong Unin** valtakauden ensimmäistä vuosikymmentä sellaisena kuin siitä ovat kertoneet Etelä-Koreaan loikanneet pohjoiskorealaiset.

Moni loikkari antaa mieluusti haastatteluja, koska haastattelupalkkiot tuovat kaivattua lisätienestiä valtion maksamaan niukkaankin päivärahaan. Kun ihminen kertoo olleensa katsomassa, kun suositut muusikot teloitettiin konekiväärillä lihapalasten ja veren roiskuessa hänen päälleen, tai kun sama henkilö kertoo kuuluneensa Kimin kaksituhatpäiseen haaremiin, on kuitenkin syytä epäillä internetistä tuttujen tarinoiden todenperäisyyttä.

Suurin osa loikkareiden laatimaa kirjallisuutta muistuttaa poliittisia pamfletteja tai uskonnollisia ihmepelestuskertomuksia, joissa syödään multaa ja paetaan kainalosauvoilla vankileiriltä. Niissä mässäillään hallinnon julmuudella, kärsimyksillä, nälällä ja kuolemalla. Lausunnoissa haisee usein kostonhalu, ja niissä toistuvat kidutukseen ja kaltoinkohteluun liittyvät sisällöt.

Pohjoiskorealaiset eivät kuitenkaan ole vapauttamista odottavia orjia. Yhteiskunta on alistava, mutta ihmisillä on ylpeyttä ja kyky toimeliaisuuteen, sekä halu kurkottaa kohti parempaa.

Useimpien tähän teokseen haastateltujen pohjoiskorealaisten nimet on muutettu heidän omaistensa suojelemiseksi. **Kim Kuk Song** ja **Jang Yeong Jin** esiintyvät omalla nimellään.

Tekstissä esiintyvät valuatat on muutettu euroiksi selkeyden vuoksi.

Kiitos WSOY:n kirjasaatiölle apurahasta. Kiitos Johnny Knigan Jaska, Timppa ja Ana. Hyvä meininki! Kiitos koiraherra Beau, elämäni valo. Peto ♥♥♥! Kiitos Simojukka Ruippo ystävydestä ja yhteisistä matkoista Aasiaan jo neljännesvuosisadan ajan. Thank you Johannes Schönherr for help & friendship started in Pyongyang long ago. Cheers Pyongyang Gang! Thank you all the good people from Korean Peninsula contributed this book.
매우 감사합니다

Itä-Pasilassa
Loistavan tähden päivänä 16.2.2023

KIMINMAAN KULUTUSJUHLAT

”Porvarillinen ideologia vaikuttaa nykyajan nuoriin, koska he eivät ole tietoisia siitä, kuinka kovasti heidän vanhempansa kärsivät menneisyydessä, eivätkä he kokeneet vallankumouksellista taistelua imperialismia vastaan. Jos liberalisoinnin säädyttömät tuulet ovat saastuttaneet nuorison, he rappeutuvat järjestäytyntä elämää vihaaviksi liberalisteiksi.”

Kansan Koulutus (2018, Vol. 5)

Pjongjangin torien laukkukauppiaiden pöydät pursuavat design-unelmia. Luksusta löytyy sekä naisille että miehille. Rikkaat pariskunnat käyvät ostoksilla vain näyttääkseen varakkuuttaan. Ökyilystä on tullut muotia ja shoppailusta performanssi, jossa yhteiskunnan eriarvoisuus näkyy räikeimmillään. Kopiokäsilaukun hinnalla saisi yli sata kiloa riisiä. Kalliisti ja näyttävästi pukeutuneiden etuoikeutettujen ilmestyminen torille ärsyttää keskiluokkaa ja nälkäräjällä eläviä.

Luksustuotteita löytyy myös keskustan uusista ylellisyysliikkeistä. Kauppiaat ja eliitti eivät piittaa virallisen median paa-
saamasta porvarillisen elämäntyylin vaarallisuudesta. Samaa vulgaaria luksusta myydään myös valtion omistamissa tavarataloissa. Pjongjangin kulutusjuhlit jatkuvat, suosituimmat tuotteet loppuvat aina kesken, ja kaksituhatta euroa maksavat amerikkalaiset muotiluomukset revitään käsistä. Jenkkiblazerin

hinnalla voisi ostaa kaksi tonnia riisiä tai viisi tonnia maissia. Pääkaupungin ytimessä on yli tusina ulkomaista luksusta myyvää liikettä. Chanelin sukat 250 euroa, parfyymit alkaen 300, ja herralle lähes aito Rolex, vähän yli 10 000 euroa.

Torikauppiaiden mielestä eliitti on jo ylittänyt kohtuullisuuden rajan. Häpeämätön ylellisyydessä rypeminen ja kauppojen tiskien tyhjentäminen luksustuotteista tuntuu sikamaiselta, kun samaan aikaan pääkaupungin lähiöissä tai sen ulkopuolella asuvilla on vaikeuksia haalia kasaan edes yksi ateria päivässä.

Elokuussa 2019 auennut Daesongin tavaratalo on Kim Jong Unin silmäterä. Valikoimissa on ulkomaista kosmetiikkaa Chanelista Lancômeen, kellovitriinissä kiiltelevät Rolex, Omega, Tissot ja Mont Blanc. Kaikki edellä mainitut ovat YK:n kieltolistalla. Kun LG:n jääkaappi maksaa 4 000 ja Philipisin sähkölämmitin 2 685 euroa, on tavallinen elektroniikkakin hinnoiteltu niin, että se on vain rikkaiden ulottuvilla.

Kim rakastaa sveitsiläisiä luksuskelloja. Johtajalla on ranteessaan IWC Portofino tai Patek Philippe, joka maksaa yli 180 000 euroa. Puoliso **Ri Sol Ju** käyttää sveitsiläistä Movado-kelloa.

Hameenhelma lyhenee, ja tällä kaudella pillifarkut ja New York -vaikutteinen katumuoti käyvät kaupaksi. Pjonghattanin asukkaiden tyyli on **PSY:n** hittibiisiä mukaillen ”*Pjongjang Style*”. Pjongjangilla menee hyvin. Se on muuttunut Aasian mustasta aukosta valojen, viihteen, ravintoloiden, ruoan, matkapuhelien, tietokoneistumisen ja autojen kaupungiksi, jonka talous kasvaa YK:n pakotteista huolimatta.

Minihametta, korkokenkiä ja Diorin luksuslaukkua suosiva maan ensimmäinen nainen Ri on tuonut vapautta ja muodikkautta naisten pukeutumiseen. Kimaltelevat rintakorut ja

tyköistuvat ulkomaiset designkoltut ovat syrjäyttäneet ankean ja jäykän isänmaallisen pukukoodiston. Yhä useamman pääkaupunkilaisrouvan käsivarressa heiluu Prada-jäljitelmä.

”Pohjoiskorealaiset haluavat olla trendikkäitä ja Pjongjangissa tunnetaan länsimaiset brändit”, sanoo Etelä-Koreaan vuonna 2021 loikannut **Baek Hyun Ae**, 24.

Katukuva on muuttunut rennommaksi. Keskustassa vilah-telee pilkullisia puseroita, kirkkaan keltaisia kiilakorkokenkiä ja tiukkoja tyköistuvia hameita. Naisten pukeutumisessa korostuu runsas värimaailma, paljetit, röyhelöt, läpikuultavat kankaat, pitsit, nauhat ja ylenpalttiset koristeet. Miesten muotivärejä ovat khaki ja oliivinvihreä, kokonaisuuden jäljitellessä 1950-luvun so-tilaspukeutumista.

”Laukun pitää olla Dior tai Prada. Tai vähintään Burberry. Viimeisintä huutoa ovat punatähtikorvakorut. Vihdoinkin korvakoruja on sallittua käyttää”, Baek kertoo.

Pääkaupungin ulkopuolella kansalaiset ovat liian köyhiä ja nälkäisiä ajatellakseen pukeutumista. Samaan aikaan kun 40% väestöstä elää köyhyysrajan alapuolella, Pjongjangin eliitti käytti ulkomaisiin ylellisyystuotteisiin 640 miljoonaa euroa vuonna 2017.

YK:n rajoituksista huolimatta länsimaiset luksustuotteet, nahkatavarat, kellot, autot ja elektroniikka muodostivat 20 prosenttia Pohjois-Korean tuonnista vuonna 2016. Pakotteet asetettiin ensimmäisen kerran toukokuussa 1993. YK:n jäsenvaltiot eivät saa toimittaa Pohjois-Korealle tuotteita joiden katsotaan voivan tukea tai parantaa asevoimien toimintakykyä. Pakotteista huolimatta tavaraa tuodaan Kiinasta katkeamattomana virtana.

Kim Jong Un tilasi brittiläiseltä Princess Yachtsilta kuusi miljoonaa euroa maksavan 30-metrisen huvijahdin. Valmistaja kiistää tietävänsä mitään mahdollisista bisneksistä diktaattorin kanssa. Kimin viiden ensimmäisen hallintovuoden aikana maahan tuotiin ylellisyystuotteita 3,36 miljardin euron arvosta.

Nuori diktaattori kylvää arvoesineitä lähipiirilleen pitääkseen vallankäyttäjät puolelleen. Lahjoja saavat erityisesti työväenpuolueen ja armeijan ylin johto. Kim hallinnoi henkilökohtaisesti 200 avainkenraalin ja puolueen virkailijan listaa. Hän tarkkailee läheistensä toimintaa jakaen palkkioita tai rangaistuksia. Epäonnistumisesta voi seurata muutaman kuukauden tai vuoden työleirikomennus. Tehtävissään onnistuneille toimitetaan länsimaisia ylellisyyesineitä.

Nuorelta Marsalkalta saatu lahja on suurin kunnia, jonka kansalainen voi saada. Kim syytää lähipiirilleen konjakkia, sika-reita, kelloja, untuvapeittoja, posliiniastiastoja, sekä japanilaisia mediakeskuksia. Lahja pitää asettaa kotiin kunniapaikalle, eikä sitä voi myydä. Jos se menee rikki, puolue lähettää välittömästi korjaajan tai uuden tuotteen.

Kim Jong Ryul on Itä-Saksassa koneinsinööriksi opiskellut kansanarmeijan eversti, jonka tehtävä oli hankkia Kimin klaanille luksustuotteita. Hän matkusti ympäri maailmaa 20 vuoden ajan ostellen aseita, teollisuus- ja ylellisyystuotteita sekä autoja. Kimin huviloiden ylelliset sisustukset ovat pitkälti everstin ahkeruuden ansiota. Hän hankki niihin kristallisia kattokruunuja, silkkitaipetteja ja antiikkihuonekaluja. Hän myös järjesti pohjoiskorealaisia kokkeja Itävaltaan opiskelemaan eurooppalaista ruoanlaittotaitoa.

Everstin ostoslistalla oli myös äärimmäisen tulenarkoja hankintoja, kuten uraanin ja plutoniumin käsittelyssä vaadittavaa laitteistoa. Saksaa, englantia ja japania taitanut kauppias asui Wienissä, mistä hän matkusti Saksaan, Sveitsiin ja Ranskaan. Salanimenä Emil Kim käyttänyt eversti liikkui diplomaattipassin antaman vapauden turvin mukanaan seteleillä täytetty matkalaukku.

Eversti onnistui hankkimaan tuotteita myös Yhdysvalloista erilaisten peiteyhtiöiden avulla. Välittäjät todennäköisesti tiesivät, että aseet ja mittalaitteistot päätyisivät Pohjois-Koreaan, mutta kaupat tehtiin, koska eversti maksoi aina käteisellä ja

30% pyydettyä listahintaa enemmän. Eversti nappasi jokaisesta kaupasta kolme prosenttia salaa itselleen ja kätki rahat itävaltalaiseen Schoellerbank-pankkiin. Lopulta hän lavasti oman kuolemansa ja katosi maan alle.

Ylellisyystavaroiden suosio näkyy myös kasvaneena räätälinpalveluiden kysyntänä. Luksusbrändejä jäljittelevien vaatteiden tilaukset työllistävät Pjongjangin räätäleitä. Mikä tahansa kopio, johon on ommeltu Pradan, Diorin tai Chanelin logo, tekee kauppansa.

”Katsoin televisiosta, kuinka maan ensimmäinen nainen pukeutui länsimaisiin vaatteisiin. Hän piti housuja, tai hänen hameenhelmansa jätti polvet näkyviin. Hänellä oli kallis käsilaukku. Rinnassa ei ollut johtajan kuvalla varustettua pinssiä vaan näyttävä rintaneula. Olin niin kateellinen hänelle. Hänellä oli kaikkea”, Baek huokaa.

Luksusvaatteiden mallikappaleet hankitaan Kiinasta. Räätälit kopioivat asut, jotka tulevat myyntiin keskustan kalleimpiin tavarataloihin ja luksusliikkeisiin. Vaatteet ovat laadukasta käsityötä. Eniten kopioidaan Chanelin puseroa, josta tuli kaikkien himoitsemia klassikkovaate sen jälkeen kun Ri piti sellaista Rungra-huvipuiston avajaisseremoniassa. Väärennetyn paidan hinta katukaupassa on 40 euroa. Yliopisto-opiskelijat suosivat Burberryn pitkistä takeista tehtyjä kopioita, ne maksavat torilla 300 euroa. Luksusmerkkien pukupaitojen kopioita saa kymmenellä eurolla.

Räätälit ompelevat myös eteläkorealaisten muotivaatteiden jäljitelmiä. Niiden mallit kopioidaan elokuvista ja tv-sarjoista.

”Koska naisen on käyttäydyttävä ja pukeuduttava konservatiivisesti, paras keino esitellä kehoaan ilman että joutuu vaikeuksiin on mennä kuntosalille. Salilla voi sonnustautua tiukkoihin

trikoisiin ja vilauttaa vähän paljasta pintaa”, sanoo **Lee Seo Hyeon**, 27, vielä pari vuotta sitten Pjongjangin eliittiin kuulunut loikkari.

”Naisilla on leggingsit ja tiukat topit. Suosikkimerkki on Elle, miehet suosivat urheiluasuissa Adidasta ja Nikeä. Kun nuoret matkustavat Kiinaan lomalle, heillä on pitkät listat itselle ja ystävälle hankittavista salivaatteista.”

Piukoissa treeniasussa voi näyttäytyä Pjongjangin keskustassa sijaitsevassa keilahallissa, tai sen vieressä sijaitsevassa viihdekeskuksessa, missä pidetään joogatunteja. Salilla voi hölkkätä juoksumatolla Disneyn piirrettyjä katsellen. Tunnin squashvuoro maksaa pari euroa. Keskuksessa on myös hääbanketteihin erikoistunut ravintola, jonka loisteliaista saleista peritään 500 euron tuntivuokraa. Tarjolla on myös lattea, jäämokkaa, hampurilaisia ja ranskalaisia, jotka maksavat enemmän kuin pääkaupungin virallinen keskikuukausipalkka, noin kymmenen euroa.

Uusrikkaiden vaimot, tyttaret ja rakastajattaret haluavat näyttää virheettömiltä. Muodikkaan naisen seurassa oleminen on ikiaikainen tapa osoittaa vaurautta. Etelä-Koreassa kauneusleikkaukset ovat arkipäivää ja normi. Ne ovat yleistyneet myös Pjongjangissa. Silmäluomien muotoilu länsimaisemmiksi maksaa kirurgin osaamisesta riippuen viidestäkymmenestä kahteen sataan euroa.

Etelä-Korean edesmennyt presidentti **Kim Dae-jung** rahoitti Pjongjangin Punaisen Ristin sairaalan rakentamisen. Sairaala on ainoa paikka, jossa tehdään nenäleikkausten ja rintojen suurennuksen kaltaista plastiikkakirurgiaa. Ihotautiklinikalla suoritetaan myös pienempiä korjauksia, kuten arpien, luomien ja pisamien poistoa.

”Kansalaiselle voidaan myöntää viisumi Kiinaan, mikäli hänen katsotaan tarvitsevan lääketieteellistä hoitoa, mutta kauneuskirurgia ei yleensä ole sellainen syy. Lahjuksella viisumi tietenkin järjestyy”, Lee kertoo.

Eteläkorealaisen muodin mukaiset lokinmuotoiset tatuoimalla korostetut kulmakarvat maksavat yhtä paljon kuin 50 kiloa riisiä. Pääkaupunkiin on perustettu lukuisia yksityisiä kauneus-salonkeja, joissa työskentelee kulmakarvojen tatuointiin erikoistuneita ammattilaisia. Vaikka hallinto pyrkii nykyisin poistamaan eteläkorealaiset kulttuurivaikutteet katukuvasta, tatuoiduista kulmakarvoista ei tiedetä jaetun rangaistuksia.

”Pohjoiskorealaiset haluavat näyttää kauniilta, mutta ulkomailta tulevia vaikutteita ja esikuvia ei lopultakaan ole kovin paljon. Kiinalaisilla trendeillä on ollut suuri vaikutus muotitieteilijöiden pohjoiskorealaisten pukeutumiseen. Televisio esittää paljon kiinalaisia sarjoja ja elokuvia, joista naiset ottavat mallia. Torilta saa helposti Kiinasta salakuljetettua kosmetiikkaa. Se on paljon suositumpaa kuin pohjoiskorealainen”, Lee toteaa.

Etelä-Koreaa pidetään maailman kosmetiikkateollisuuden kärkimaana. Eteläkorealainen mies käyttää rahaa kauneushoitotuotteisiin eniten maailmassa. Pohjois-Koreassa on pakko arvostaa sisäistä kauneutta, koska ainoastaan kaikkein varakkaimmilla on mahdollisuus hankkia länsimaisen kosmetiikan kaltaisia ylellisyystuotteita.

Muodikas pukeutuminen ei kuitenkaan ole merkki uudesta vapaammasta hallinnosta tai naisen aseman merkittävästä parantumisesta. Pohjois-Korea on edelleen valtion tiukasti hallitsema ja vahvasti patriarkaalinen maa.

Vielä 1990-luvulla ihannenaisen tuli olla laiha ja keskimäärin 165-senttinen. Oikean mittainen nainen saattoi odottaa menestyvänsä, kuten näyttelijä **Kim Jong Hwa**, jolle Rakastettu Johtaja **Kim Jong Il** lahjoitti auton tämän kauneuden tähden. Kim Jong Ilin hallintokaudella naisten pukeutumista valvottiin tarkasti. Virallisten määräysten vastaisesti laittautuneita otettiin kiinni ja heistä tehtiin varoittavia esimerkkejä Sosialistisen Isänmaallisen Nuorisoliiton opetusvideoihin. Chongjinin kaupungissa kuvatussa propagandadokumentissa parikymppisiä naisia otetaan kiinni

tiukkojen housujen ja värjättyjen hiusten vuoksi. Sopimattomasti pukeutuneita moititaan epäpuhtaaseen ideologiaan langenneiksi kapitalistisiksi rikollisiksi.

”Pukeutuminen paljastaa ihmisen ideologisen, henkisen ja kulttuurisen tason”, videolla paheksutaan.

Shin Hei Ran, 26, on korkean upseerin tytär. Isänsä kuoltua hän päätti loikata Etelä-Koreaan vuonna 2018. Japanissa asuva täti maksoi ihmissalakuljettajille 9 000 euroa että Shin kyydittiin Kiinan halki Laosiin. Siellä hän hakeutui Etelä-Korean suurlähetystöön. Kymmenen vuotta sitten rajan ylitys ostettuna palveluna maksoi noin 4 000 euroa. Koronan myötä hinta moninkertaistui. Nyt matka Kiinan läpi saattaa maksaa jopa 20 000 euroa. Lentäen tapahtuva loikkaaminen on käytännössä loppunut kokonaan, sillä nykyisin käytössä oleva Kiinan passi on lähes mahdoton väärentää. Harvalla on enää varaa maksaa loikkaamisesta.

”Isä kuului pääkaupungin eliittiin ja meillä oli hyvä elämä. Näin Kimin usein läheltä valtiollisissa juhlatilaisuuksissa. Meillä oli oma auto ja kuljettaja. Isäni otti lahjuksia, joten meillä oli varaa käydä ravintoloissa syömässä”, Shin kertoo.

”Nuorisoliiton katupartiot valvoivat pukeutumissääntöjen noudattamista. Maan ainoassa naistenlehdessä määriteltiin esimerkkinainen. Hiusten tuli olla puolipitkät, asujen vaatimatomia ja väljiä, eikä ulkomaisia vaikutteita saanut olla. Sosialistinen nainen pukeutui säädyllisesti, ja meikit, korut, kynsilakka ja hiusvärit olivat kiellettyjä.”

Katuvalvoja rankaisi välittömästi sääntöjen rikkomisesta.

”Liian pitkät hiukset kynnittiin kadulla ja väärin pukeutunut pahoinpideltiin julkisesti. Tiukat housut leikattiin riekaleiksi tai revittiin päältä.”

Shin ei välittänyt partioista, vaan käytti Kiinasta hankkimiaan vaatteita. Hän laitatti permanentin ja piti farkkuja sekä korkokenkiä.

”Tarkastajat pysäyttivät minut ja leikkasivat farkut jalastani. Minua nöyryytettiin kadulla kuusi tuntia. Sitten minut käskettiin kotiin katumuslausuntoa kirjoittamaan.”

Mitä enemmän kieltoja ja rajoituksia hallitus asetti, sitä provosoivammin Shin pukeutui.

”Jos minua kiellettiin käyttämästä korvakoruja, käytin niitä aivan varmasti.”

Säännöistä ja valvonnasta huolimatta naiset kokevat pukeutumisen tärkeäksi keinoksi ilmaista yksilöllisyyttä. Pukeutumismääräyksiä kierretään monin keinoin, erityisesti lahjonnan avulla.

”Kun nuorisoliiton partio pysäytti minut ja halusi polttaa farkkuni, ostin heille kartongin savukkeita ja he päästivät minut menemään”, Shin muistaa.

Hallinto voi toki edelleen yrittää kieltää dekadentin kapitalistisen kulttuurin, mutta siitä ei tulla enää koskaan pääsemään eroon koska yhteiskunta on niin korruptoitunut. Opettajat, poliisit ja turvallisuuspalvelun agentit ovat kaikki lahjottavissa.

Länsimaisen kulttuurin läsnäolo ja suvaitseminen ei välttämättä tuo mukanaan nopeita poliittisia muutoksia, mutta pitkällä aikavälillä kansalaisten mielihalujen ja tarpeiden kasvaminen tulee vääjäämättä muokkaamaan yhteiskuntaa. Hallinto ei kykene vastaamaan kapitalistiseen kulutuskulttuuriin kääntyvien kansalaisten tarpeisiin.

Viranomaisten antisosialistista käyttäytymistä vastaan aloittamat kampanjat ovat kohdanneet hiljaista ja kasvavaa vastustusta. Työväenpuolueen keskuskomitean viimeisin hyökkäys kohdistui leggingseihin ja spandexhousuihin. Liian kireissä housuissa liikkuneita naisia pysäytettiin kaduilla aamuruuhkan aikaan useassa eri kaupungissa. Tarkastajat eivät päästäneet sopimatomasti pukeutuneita jatkamaan matkaansa vaan heitä moitittiin ja nöyryytettiin julkisesti. Ohikulkijat alkoivat puolustaa pidätettyjä naisia. Tarkastajat puolestaan väittivät, ettei kenelläkään ole oikeutta haastaa ja vastustaa keskuskomitean politiikkaa.

Väkijoukon mukaan on järjetöntä käyttää aikaa kansalaisten housumallien vahtimiseen, kun samaan aikaan keskuskomitea ei kykene toimittamaan sähköä ihmisten koteihin.

”Ennen silitysrauta lämmitettiin hellalla. Nyt pitäisi saada sähköä housujen silittämistä varten”, väkijoukosta huudettiin.

Pukeutumisrajoitukset iskevät erityisesti naisiin. Sosialismin vastaisen pukeutumisen kampanjoissa ei tiedetä olevan yhtään miehiin kohdistuvaa määräystä. Kampanjoita käynnistetään usein, ja ne järjestetään yleensä ennen suuria kansallisia juhlapäiviä. Periaatteessa kaikki, minkä tarkastajat haluavat tulkita länsimaiseksi, on kielletty. T-paitojen ja piukkojen pöksyjen vainoaminen kohdistuu erityisesti pari-kolmikymmppisiin nuoriin, joita seisotetaan kadunvarsilla häpeämässä. Sitten heidät viedään nuorisoliiton toimistoon, missä he joutuvat laatimaan tunnustuksen. Tämän jälkeen he joutuvat soittamaan kotiin ja pyytämään vanhempiaan tai jotain muuta luotettavaa henkilöä tuomaan säädölliset vaattees.

Partio tarkastaa myös pidätettyjen matkapuhelimet. Ensimmäisestä pidätyksestä seuraa tunnustuksen julkinen esittäminen viikoittaisessa itsekritiikkikokouksessa. Vakavampiin rikoksiin syyllistyneiden nimi, työ- tai opiskelupaikka sekä kotiosoite ilmoitetaan julkisesti kaikkialla kaupungeissa olevien kovaäänisten kautta lähetettävissä propagandatiedotteissa. Julkinen häpäisy ei kuitenkaan estä nuorisoa katsomasta eteläkorealaisia sarjoja tai pukeutumasta mielensä mukaan.

Chongjinin kaupungissa pidätettiin valvontakampanjan yhteydessä myös kuusi ennustajaa sekä seitsemän väärennettyjen lääkkeiden kauppiasta. Tämän kaltainen vastavallankumouksellisen ammatin harjoittaminen palkitaan viidestä seitsemään vuoden pakkotyötuomiolla. Viranomaiset pidättävät myös huumekauppiaita, junalippujen väärentäjiä, konduktööreille lahjuksia antavia ja ilman matkustuslupaa liikkuvia kauppiaita, sekä poliiseja eri syistä lahjoneita kansalaisia.

Naisten pukeutumissäännöt vapautuivat ja asenteet liberalisoituivat kun Kim Jong Un nousi valtaan. Yhtäkkiä muodikas pukeutuminen olikin isänmaallista. Korvakorujen käyttö ei ollut enää vastavallankumouksellista vaan sallittua.

Uusi pohjoiskorealainen ulkonäköstandardi ei enää poikkea eteläisen naapurin kauneusihanteesta. Kummassakin maassa ihannenaaisella on suuret silmät, pienet kasvot, luonnollinen meikki, selkeät kasvonpiirteet ja pitkä, hoikka vartalo.

Nuori Marsalkka on ymmärtänyt kauneusteollisuuden merkityksen. Kun Kim Il Sung perusti maan ensimmäisen kosmetiikkatehtaan vuonna 1949, hän julisti meikkaamisen kohottavan naissotilaiden taistelutahtoa. Vuonna 2017 hänen pojanpoikansa puolestaan julisti tehtaan valmistamat Eunhasu- ja Bomhyanggi-brändit maailman parhaiksi.

Kotimainen kosmetiikka ei aluksi kelvannut Kimille. Ensimmäinen arvio isoisän perustaman tehtaan tuotteista oli tyly.

”Ulkomaiset rajauskynät ja mascarat pysyvät siisteinä, vaikka ne kastuisivat, mutta kotimaiset tuotteet tekevät naisten silmistä pesukarhun näköiset.”

Nuoren Marsalkan mieli on kuitenkin muuttunut vuosien kuluessa ja nykyisin hänen mielestään Pohjois-Korean kosmetiikkateollisuus suorastaan kukoistaa.

Syksyllä 2017 Kim ja Ri vierailivat Pjongjangin kosmetiikkatehtaassa. Kim kehui pakkausten muotoilua ja ylisti kuinka tehdas auttaa naista toteuttamaan unelmaansa olla kaunis.

Pjongjangissa pidetyssä kansallisessa kosmetiikkänäyttelyssä esiteltiin yli 137 000 kauneustuotetta – ainakin propagandan mukaan.

”Uudet saippuat auttavat poistamaan kuona-aineita iholta, funktionaalinen kosmetiikka parantaa verenkiertoa ja estää vanhenemisen”, uutistoimisto KCNA kertoi.

Sinuijun kosmetiikkatehtaan tuotteita viedään Venäjälle ja Kiinaan. Unhasu-tuotesarjaa voi ostaa Moskovasta. Myös etelä-

korealaiseen kosmetiikkaan erikoistunut venäläinen verkkokauppa Korean Care myy pohjoiskorealaisia tuotteita.

”Korkea tavoitteemme on tehdä Eunhasu Cosmeticsista premium-tuote, joka voi ylpeänä kilpailla maailmanluokan tuotteiden kanssa, ja taistelemme kiivaasti tavoitteen toteuttamisen puolesta”, Nuori Marsalkka julisti.

Kim haluaa oman siivunsa eteläkorealaisten kauneudenhoitotuotteiden maailmanlaajuisesta markkinasta. Pohjoiskorealaiset kosmetiikkapakkaukset jäljittelevät eteläkorealaisia. Riippumatomissa testeissä niistä on kuitenkin usein löydetty hälyttäviä määriä erilaisia haitallisia korvikeaineita.

Valtiollisessa propagandassa todellinen vallankumouksellinen nainen vaihtaakin Chanelin pohjoiskorealaiseen kosmetiikkaan. Chanel tosin kieltää vevänsä tuotteitaan Pohjois-Koreaan.

”Halusin meikata kuten K-pop-idolini ja jäljitellä hänen tyyliään”, kertoo Souliin kolme vuotta sitten loikannut **Mun Jae In**, 29.

Kansalainen, joka käyttää salakuljetettua ulkomaista kosmetiikkaa ja pukeutuu lännessä valmistettuihin vaatteisiin, viestii muille tietoisesta halusta rikkoa pukeutumissääntöjä.

”Kun pidin vaatteita joita minun ei ollut sallittua käyttää, ja jollaisia saattoi nähdä vain eteläkorealaisissa sarjoissa, näytin ystävillemi ja muille, että olen erilainen ja valmis haastamaan suvaitsevaisuuden rajat.”

Muoti on yksi tapa vastustaa hallintoa.

”Minulle kauneus on vapautta. Olen hallituksen aivopesemä ja rakastan Korkeinta Johtajaa, mutta samaan aikaan haluan näyttää kauniilta. Viha kasvaa sisälläni ja kysyn itseltäni miksi en meikkaisi ja pukeutuisi kuten haluan”, Mun sanoo.

”Muistan kun Pjongjangin rullaluistinrata avattiin vuonna 2013 ja skeittaamisesta tuli todella iso juttu. Meillä rikkailla oli omat luistimet. Kannoimme niitä olkapäällä niin että kaikki

näkövinkit ne. Luistimet olivat merkki siitä, että vanhemmilla on rahaa. Ostin rullaluistimet markkinoilta. Ne olivat vaaleanpunaiset ja maksoivat saman verran kuin 30 kiloa riisiä siihen aikaan.”

”Matkapuhelimet olivat parasta. Vain varakkaiden perheiden lapsilla oli varaa niihin. Koulussa oli tietysti myös köyhiä, mutten viihtynyt heidän kanssaan. Minulla oli Arirang-älypuhelin, joka maksoi 400 euroa. Kun pojat tulivat puhumaan minulle, katsoin heidän puhelintaan. Jos heillä oli jokin vanha malli, jossa oli vain pelkät näppäimet, en ollut kiinnostunut”, Mun kertoo.

”Meillä oli ideologista koulutusta 90 minuuttia joka päivä. Vallankumouksen historiaa, tunteja kaikista kolmesta Kimistä. Opin että tarvitsemme ydinaseita ja että meidän on tehtävä uhrauksia, jotta he voisivat rakentaa ohjuksia ja suojella kansakuntaa. Olin täysin kyllästynyt kuulemaan kumouksesta ja kutsumaan kaikkia tovereiksi.”

Hallitus on tietoinen nuoremman sukupolven kapinoinnista ja tyytymättömyydestä. Aluksi se näytti suvaitsevan nuorison länsimaisesta kulttuurista ammentavaa käyttäytymistä. Koronarajoitusten myötä oraalla oleva muutos päätettiin kuitenkin tukahduttaa. Rajoitusten vuoksi myös salakuljetus vähentyi. Antisosialistisen käyttäytymisen kieltävän lain ja koventuneiden rangaistusten vuoksi eteläkorealaisen kosmetiikan hinnat kymmenkertaistuivat vuoden 2022 alussa. Bisnekseen liittyvien riskien vuoksi länsimaisen tavaran myyjä voi nykyisin nimetä hintansa, ja ainoastaan kaikkein rikkaimmat pystyvät ja ovat valmiita maksamaan mitä tahansa saadakseen niitä. Suositun uudenvuoden lahjan, ihovoiteita ja emulsioita sisältävän Sulwhasoo-lahjapakkauksen hinta kohosi tuhatteen euroon. Sulwhasoo on eteläkorealaisen Amorepacificin

PIENEN RAKETTIMIEHEN MAA

kosmetiikkabrändi. Eteläkorealaiset tuotteet ovat edelleen trendikkäitä ja arvostettuja häälahjoja. Vihkipari, joka kykenee hankkimaan Etelä-Koreassa valmistetut hääasut ja saa runsaasti eteläkorealaisia häälahjoja on suuri kateuden kohde.

AMFETAMIINIA, ARTESAANIPIZZAA JA YDINKÄRKIÄ

Pohjois-Koreasta paenneet kertovat miten järkyttävän eriarvoista elämä on maailman viimeisen rautaesiripun takana.

Nykyajan nuorin diktaattori **KIM JONG UN** on arvaamaton ja kovaotteinen uudistaja.

Kilpailijat, sukulaisetkin, teloitetaan tai myrkytetään armotta, samalla kun Pjongjangin eliitti saa nauttia artesaanipizzasta, ylellisyys-esineistä ja seksikkäistä tyttöbändeistä.

Vararikon partaalla viruva, nälänhädän runtelema maa kehittää risteilyohjuksia ja rakentaa ylellisiä talviurheilukeskuksia ja vesipuistoja, jotka se rahoittaa mm. huumekaupalla ja varastamalla miljoonien edestä kryptovaluuttaa.

Kirja on uskomaton nojatuolimatka maailman omituisimpaan valtioon.

	
www.johnnykniga.fi	3218 978-951-0-49023-5